

“ ся освобожденіе-то на баща си да сполуча.

Такови бѣха Прасковійни-те размышленія, кой-то на вси-те свои предпріятія имаше вѣрата за основа. Какъ да е, ако и Васили-островски-те нейны пріятели всяко добро за нея мысляха, обаче нейно-то благополучіе имало другій источникъ.

Прасковійнъ-атъ Гостопріемникъ, кой-то ся заварна отъ Рига, смаяся, зашто-то я намѣри още у дома си, и за това, абіе трагна да тарси домъ-атъ на Княгиня-та Т. \* \* \* За коя-то млада-та дѣвойка имаше превручтелно писмо; тая Госпожа, предизвѣстена, че млада-та путешественница наскоро щеше да дойде, чекаше я и тя у дома си. Купецъ-атъ, кой-то я видя, прія повелѣніе за да ѝ заведе Прасковія. Тя остави домъ-атъ, гдѣ-то два мѣсяца бѣше живѣла, и най повече добра-та нейна гостопріемка, съ голѣмо прескорбіе; но заступленіе-то, кое-то она толико ождаваше отъ една велика госпожа, направи я да ся разтиши отъ тая печаль.

Когда-то она стигна при княгиня-та наедно съ водитель-атъ си, вратаринъ-атъ ѝ отвори врата-та. Прасковія, видѣвша го украшенъ